

.... (Indsigelse). Ja, hvis det ikke er Tilfældet, saa er det vanskeligt at forstaa Grundlovens Bestemmelse om, at Ministrene have Ret til at overvære Rigsdagens Forhandlinger og til enhver Tid efter Behag at tage Del deri; hvis ikke den Ret hvilede paa den Pligt at tilveiebringe den Overenskomst, som er vor Forfatnings Forudsætning, vilde det være vanskeligt at forstaa, hvorfor den Bestemmelse skulde være der. Jeg tror, den er der derfor, og hvis det er Tilfældet, saa maa altjaa Pligten og Ansvaret være hos Regeringen. Jeg skal imidlertid ikke mere udtale mig herom. Jeg skal kun endnu tillade mig et Par Bemærkninger i Anledning af den sørgelige Stilstand, som er indtraadt paa vor Reformlovgivnings Omraade. Der er sikkert af Mange knyttet et Haab til, at det private Initiativ traadte hjælpende til i denne Nødstilstand; men den Skjæbne, det sidste Forslag af denne Oprindelse fik her i Thinget, maa vist rolle ethvert Haab til dette Hjælpemiddel. Jeg tror, at den Beslutning, det høie Thing da tog, og den Motivering deraf, der blev givet af den ærede Forslagsstiller, har vaakt Beflæggelse og maaske til en vis Grad Forundring. Forjaavidt jeg opfattede den ærede Forslagsstillers Motivering ret, kunde den sikkert ganske kort lyde omtrent saaledes: Da Forslaget er grundlagt paa aldeles utilfredsstillende og mangelfulde Oplysninger (Stemmer: Finantsloven!) — det er Forslaget om den personlige Kommuneskat.

Formanden: Ærede Medlemmer bør ikke afbryde Taleren; men den ærede Taler gav selv unegtelig Anledning dertil. Medens det ærede Medlem før sagde, at det laa ham meget paa Sinde saa meget som muligt at fremskynde Tilendebringelsen af Finantslovens Behandling, forekommer det mig, at det ærede Medlem kom ind paa mange andre Ting, der ikke vilde fremme, men forlænge Forhandlingen. Jeg skal derfor bede det ærede Medlem om saa meget som muligt at holde sig til Sagen, der foreligger.

S. C. Hansen: Det var ikke min Hensigt at komme i uheldigt Forhold til Grændsen for, hvad den høitærede Formand finder tilladeligt at komme til. Jeg antager, at det er tilladeligt ved Finantslovens 1ste Behandling med et Par Ord at berøre vor politiske Stilling i det Hele taget, og jeg an-

tager ikke, at ærede Medlemmer ere berettigede til at afbryde mig, da den høitærede Formand har ladet mig tale uhindret. Jeg skal selvfølgelig imidlertid holde mig den høitærede Formands Tilhold efterrettelig og strax vende mig til Finantslovsforslaget. Jeg vil da kun sige, at jeg stemmer for Finantslovsforslaget i dets nuværende Stikelse og stemmer mod Udvalgs Medsættelse.

Formanden: Spørgsmaal om Udvalgs Medsættelse vil komme til at foreligge, naar vi have stemt over Sagens Overgang til 2den Behandling.

M. P. Jensen: Næst efter at talte den høitærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet for den Belvillie, hvormed han har mødt et Andragende om Tilskud til Oprettelse af et toaarigt Artiumskursus til Kønne høiere Realskole, skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger. Jeg maa forinden minde om, at Skolen tidligere var en lærd Skole, jaavidt jeg erindrer indtil Begyndelsen af Halvtredserne, og det var kun paa Grund af Tidernes Ugunst, nemlig paa Grund af det ringe Elefantal i de studerende Klasser, at man, som naturligt var, nedlagde de to øverste Klasser. Nu er Skolen imidlertid bleven meget stærkt besøgt; jaavidt jeg veed, har den for Tiden et Elefantal af 90—100 Elever, et Antal, der jo er betydelig større, end nogen Latinstole har, saaledes at den Grund, der tidligere var til at nedlægge Skolen som en fuldstændig Latinstole, nu synes at være falden bort. Andragendet gaar ogsaa ud paa, at der ved et Tilskud maa gives Leilighed til Oprettelsen af et toaarigt Artiumskursus, saa at Skolen atter kan gaa over til at blive, hvad den var før, nemlig en fuldstændig lærd Skole, og dette vil være et stort Gode for Bornholm, hvilket vel neppe Nogen vil negte, saa sandt han forstaaer at satte Oplysningen som et af de største Goder. Det vil jo være en stor Lettelse for Mange, hvis Sønner ønske at gaa den studerende Vet, og dette vil give flere, navnlig dem, der boe i Kønne og denne Bys nærmeste Omegn, Leilighed til at lade deres Børn studere, hvilket der nu af pekuniære Grunde ikke er Mulighed for, thi man veed jo nok, at naar man kan have Børnene hjemme, koster deres Ophold betydelig mindre, end naar de skulle bort fra Hjemmet. Ere de unge Mennesker først flinke Studenter, saa raabnes der saa